

KOLMAS PEATÜKK

Elle était fille, elle était amoureuse.

Malfilâtre

I

„Oh luulejüngreid! Lähed juba?“

„Niisiis, Onegin, hüvasti!“

„Kuid uudishimutseda luba:
kus viibid sa nüüd õhtuti?“

„Käin Larinite pool.“ – „Ja sinna
on, Lenski, huvitav sul minna?!“

„Miks mitte?“ – „Veider ...

Laulikut

siis vististi on võlunud
nüüd vene pere, lihtne maja
(kas pole õige mu prognoos?),
suur südamlikkus, marjamoos,
jutt, mille aineks kogu aja
on linakuprad, linnusööt,
vihm, lehmad-lambad, karjakööök ...“

II

„Ei haava see veel kõrva-silma ...“
„Kuid sisendab küll igavust.“
„Ma vihkan teie moodsat ilma
ja hindangi just kodusust,
mis ...“ – „Jällegi tsitaat idüllist!
Kas ... näha saaks ehk seda Phyllist,
kes on su pastoraalide
õrn inspiraator, kellele
on pühendatud kõik su luule,
su ohked, melankoolia,
su tint ja sulg *et cetera?* ...
Mind esitle.“ – „Onegin, kuule,
sa naljatad.“ – „Oh ei.“ – „Või nii?
See rõõmustaks neid vägagi.

III

Eks läki kohe.“

Tõld viib samas
nad külla. – Nagu ikka maal
on teeskluseta tervitamas
neid ülituttav rituaal:
moos vanavärki tassikestel
ja kõhukana kõige keskel
– just nagu nõuab etikett –
kann tumepunast pohlavett.

.
.
.
.
.
.

IV

Visiidilt koju tuhatnelja
nad kihutavad otseteed.
Eks kuulatagem tagaselja,
mis räägivad me heerosed.
„Onegin, haigutad apaatselt?
Sul igav on vist ainulaadselt?“
„Ei, keskmiselt või umbes nii ...
Andrjuška, sõida kiiresti!
Ööjahedust ju hoovab ainult.
Mis ülirumal panoraam!
Naiivselt kena vanadaam
on Larina ... Mind häirib ainult
veel praegugi see marmelaad
ja pohlamarja limonaad.

V

Kumb, ütle mulle, on Tatjana?“
„See, kes meist eemal omapead
nii kurvalt istus kui Svetlana.“
„Sind võlub noorem?“ – „Noh?“ –
„Kas tead,
ma oleksin kui luuletaja
küll pigem teise kummardaja –
sest Olga, sinu kaunitar,
on võtta-jätta paras paar
madonnaga van Dycki maalil:
näost punane ja ilmetu
ja ümar kui see totter kuu
seal tottra taeva tagaplaanil.“
Vladimir sähvas, et ei saa
siin maitse üle vaielda ...

VI

Onegin Larinite majas
aupakliku visiidiga
ent kõiki üllatas ning ajas
ka naabrid lausa kihama.
Naabrinnad aga olid samas
Tatjana ümber ennustamas,
et küllap vist, et küllap vast
ta kohtas oma kosilast,
et küllap juuakse ka joodud
ja sõidetakse pulmateed
niipea kui moodsad sõrmused
on juveliirilt ära toodud.
Healapse Olga määrasid
poeedile need prohvetid.

VII

Tatjana nende luiskamisi
ei sallinud, kuid salaja
jäi mõtisklema tasapisi
sel puhul tahes-tahtmata.
Ta südames üks mõte tärkas.
Aeg oli käes. Õrn tunne ärkas
nii nagu viljaterake,
kui lõõskama lööb kevade.
Ju ammu saatusliku hooga
ta tundeilm löi hõõguma
ja süttinud fantaasia
nüüd elult nõudis tulerooga.
Hing aimuspiinas avali,
ta ihkas, ootas ... kedagi,